

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/113/2021
Identifikačné číslo spisu:	2606210155
Dátum vydania rozhodnutia:	30.11.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Brňák
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:2606210155.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne BAUMANN, s.r.o., so sídlom v Skalici, Potočná 252/22, IČO: 36 253 804, zastúpenej Mgr. Michalom Řehákom, advokátom so sídlom v Skalici, Komenského 62/437, proti žalovanej K. A. D., bývajúcej v I., Q. XXXX/X, zastúpenej JUDr. Václavom Sosnom, advokátom so sídlom v Skalici, Námestie slobody 2, o neplatnosť odstúpenia od zmluvy o postúpení pohľadávky a iné, vedenom na Okresnom súde Senica pod sp. zn. 4 C 103/2006, o dovolaní žalovanej proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 11. novembra 2020 sp. zn. 24 Co 46/2020, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyňa nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Senica (ďalej aj „súd prvej inštancie“) uznesením z 20. marca 2020 č. k. 4 C 103/2006-546 priznal žalovanej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Vo výroku II. priznal žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. V odôvodnení uviedol, že vzhľadom na to, že súd prvej inštancie rozsudkom z 30. novembra 2009 č. k. 4 C 103/2006-340 žalobu žalobkyne o neplatnosť odstúpenia od zmluvy o postúpení pohľadávky z 21. septembra 2005 zamietol a Krajský súd v Trnave ako súd odvolací rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti potvrdil, v konaní o neplatnosť odstúpenia od zmluvy o postúpení pohľadávky bola úspešná žalovaná a súd prvej inštancie jej preto v zmysle § 255 ods. 1 CSP priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu. Zároveň súd prvej inštancie rozhodol aj o trovách odvolacieho konania v zmysle uznesenia Krajského súdu v Trnave z 28. februára 2018 sp. zn. 24 Co 42/2017 tak, že žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

2. Krajský súd v Trnave (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne uznesením z 11. novembra 2020 sp. zn. 24 Co 46/2020 uznesenie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalovaná má nárok na náhradu trov konania o žalobe v rozsahu 100 % a žalobkyňa má nárok voči žalovanej na náhradu trov konania o vzájomnej žalobe v rozsahu 100 %. Žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie nepostupoval z formálneho hľadiska

správne, nakoľko v prípade, že v spore uplatní žalovaný svoje právo vzájomnou žalobou, ide v podstate o situáciu dvoch samostatných sporov medzi totožnými stranami v jednom konaní, pričom v každom z nich majú opačné procesné postavenie; preto ku každému samostatnému výroku rozhodnutia súdu vo veci samej patrí samostatný výrok o trovách konania. Odvolací súd poukázal na to, že z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala určenia neplatnosti odstúpenia od zmluvy o postúpení pohľadávky z 21. septembra 2005, dňom 29. júna 2006. Právoplatným rozsudkom z 30. novembra 2009 č. k. 4 C 103/2006-340 bolo rozhodnuté, že žaloba o určenie neplatnosti odstúpenia od zmluvy sa zamieta. Vzhľadom na celkový úspech žalovanej z konania o žalobe, pretože žalobkyňa bola neúspešná, má žalovaná nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni z konania o žalobe v rozsahu 100 % v zmysle § 255 ods. 1 CSP. Tým však podľa odvolacieho súdu nebolo úplne vysporiadané rozhodovanie o trovách konania, pretože žalovaná uplatnila vzájomnú žalobu na určenie neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky z 21. septembra 2005. Žalovaná podaním z 25. júna 2014 zobrala vzájomnú žalobu späť, uznesením z 4. októbra 2016 č. k. 4 C 103/2006-514 súd prvej inštancie konanie zastavil. Odvolací súd konštatoval, že v prípade keď je dôvodná žaloba vzatá späť pre správanie druhej strany sporu, nesmú ísť trovy konania na ťarchu žalobcu, aj keď ten svojím prejavom vôle zastavenie konania vyvolal. Pri zodpovedaní otázky, ktorá zo strán z procesného hľadiska zavinila zastavenie konania, je potrebné vychádzať z porovnania toho, čoho sa žalobca podanou žalobou domáhal (petitu) a dôvodom späťvzatia žaloby. Ak bolo dôvodom späťvzatia žaloby podanej dôvodne správanie žalovaného v súlade so žalobnou požiadavkou žalobcu, je nevyhnutným dospieť k záveru, že žalovaný zastavenie konania zavinil. Pri riešení otázky, či strana zavinila, že konanie sa muselo zastaviť, sa vychádza výlučne z procesného hľadiska, keďže nárok na náhradu trov konania je nárokom vyplývajúcim nie z hmotného ale procesného práva a so zreteľom na procesný výsledok. Ide teda podľa odvolacieho súdu o to, či sa žalobca domohol uplatneného nároku alebo nie, pričom neskúma, či by bol žalobca v meritórnom konaní úspešný alebo nie. Odvolací súd poukázal na to, že žalovaná zobrala vzájomnú žalobu späť a zároveň si uplatnila aj nárok na náhradu trov konania, pretože odpadol predmet vzájomnej žaloby z objektívnych okolností. Žalovaná uviedla, že naliehavý právny záujem na požadovanom určení odpadol až potom, keď 20. júna 2014 nadobudlo právoplatnosť uznesenie Okresného súdu Skalica z 8. januára 2014 č. k. 1 Er 2349/2008-113 a najmä po tom, keď súdny exekútor na základe uvedeného právoplatného uznesenia 25. júna 2014 čiastočne uspokojil pohľadávku žalovanej ako oprávnenej a príslušnú sumu poukázal na jej účet. Podľa odvolacieho súdu je zrejmé, že medzi žalobkyňou (vzájomnou žalovanou) a žalovanou (vzájomnou žalobkyňou) nedošlo v priebehu konania k žiadnemu mimosúdному urovnaniu sporu a nárok žalovanej (vzájomnej žalobkyne) uplatnený žalobou nebol uspokojený žiadnym spôsobom zo strany žalobkyne (vzájomnej žalovanej), resp. požiadavka žalovanej (vzájomnej žalobkyne) nebola splnená neskorším správaním (konaním) žalobkyne (vzájomnej žalovanej) bez toho, aby o veci rozhodol súd. Konštatoval, že došlo k splneniu podmienok pre priznanie nároku na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie žalobkyni pre procesné zavinenie zastavenia konania žalovanou, keďže žalovaná (vzájomná žalobkyňa) nevzala žalobu späť so zreteľom na správanie žalobkyne (vzájomnej žalovanej) spočívajúce v tom, že k usporiadaniu vzájomných vzťahov došlo v zmysle vzájomnej žaloby smerujúcej proti nej. Preto má žalobkyňa (vzájomná žalovaná) nárok na náhradu trov konania voči žalovanej (vzájomnej žalobkyni), nakoľko žalovaná zavinila zastavenie konania o vzájomnej žalobe.

3. Žalovaná podala proti rozsudku odvolacieho súdu dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP. Namieta, že odvolací súd neodpovedal na podstatné argumenty žalovanej, ktoré boli pre rozhodnutie významné a náležite sa s nimi nevysporiadal, čím je napadnuté rozhodnutie arbitrárne a nepreskúmateľné. Odvolací súd podľa nej pri posudzovaní povinnosti žalovanej na náhradu trov konania postupoval príliš formalisticky a v rozpore s princípom spravodlivosti. Odvolací súd nezohľadnil, že postup žalovanej bol spôsobený správaním žalobkyne, ktorá popierala právo žalovanej k spornej pohľadávke. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania nezohľadnil okolnosti hodné osobitného zreteľa. Poukazuje na to, že stav právnej neistoty, ktorej odstránenia sa žalovaná domáhala svojím vzájomným návrhom vznikol v dôsledku konania žalobkyne. Odvolací súd nezohľadnil okolnosti, ktoré viedli k podaniu vzájomného návrhu a k jeho následnému späťvzatiu a k zastaveniu konania. Konštatuje, že dovolanie je prípustné, pretože odvolací súd pri svojom rozhodovaní nesprávne vyriešil niektoré rozhodujúce právne otázky, pričom sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe a rovnako rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnych otázok,

ktoré v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte neboli ustáleným spôsobom vyriešené. Namieta nesprávnu interpretáciu a nesprávne aplikovanie viacerých zákonných ustanovení odvolacím súdom, a to najmä ustanovenie § 256 a § 257 CSP. Žalovaná žiada napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušiť.

4. Žalobkyňa sa k podanému dovolaniu nevyjadрила.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ a „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku ďalej „CSP“) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

7. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

Žalovaná vyvodzuje prípustnosť podaného dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP.

8. Podľa § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8.1. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú žalovanou namietanú procesnú vadu zmätočnosti, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces, b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

8.2. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jeho právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

8.3. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a măriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku (3 Cdo 110/2017, 4 Cdo 128/2017, 8 Cdo 56/2017).

8.4. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je

výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo. K obdobnému právnomu názoru, i keď vo vzťahu k § 237 ods. 1 OSP dospel najvyšší súd vo viacerých rozhodnutiach (viď 1 Cdo 6/2014, 2 Cdo 609/2015, 3 Cdo 409/2015, 4 Cdo 143/2015, 5 Cdo 238/2015, 6 Cdo 30/2016, 7 Cdo 371/2015, 8 Cdo 34/2016); výslovne to však uviedol aj v niektorých rozhodnutiach, v ktorých aplikoval už právnu úpravu dovolania obsiahnutú v CSP (3 Cdo 41/2017, 3 Cdo 214/2017, 8 Cdo 5/2017, 8 Cdo 73/2017). Treba dodať, že o tom, aký bol v tej - ktorej veci procesný postup súdu a ako prebiehalo konanie, si dovolací súd môže urobiť obraz len zo súdneho spisu.

8.5. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (porovnaj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 ECdo 10/2014, 3 Cdo 146/2013).

8.6. Dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nie je nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1998, R 125/1999, R 42/1993, 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Výnimkou sú iba rôzne závažné deficity v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.), prípadne konajúcimi súdmi svojvoľné, neudržateľné alebo v zrejmom omyle prijaté skutkové závery, ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

8.7. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania (rovnako dopadajúcej na dané konanie), ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov (t. j. i výsluch strany ako jeden z viacerých prípustných dôkazných prostriedkov) alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

9. Dovolací súd pri posudzovaní dôvodnosti všeobecne namietaného porušenia procesných práv žalovanej nezistil také nedostatky v postupe odvolacieho súdu, ktoré by odôvodňovali záver, že jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. odôvodnenie rozhodnutia zmätočné. Z obsahu preskúmaného rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že žalovaná sa s názorom odvolacieho súdu nestotožnila, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia.

9.1. Obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil. K námietke žalovanej, že odvolací súd nezohľadnil jej argumentáciu, dovolací súd poznamenáva, že odvolací súd rozhodoval o podanom odvolaní žalobkyne a žalovaná sa k odvolaniu nevyjadrila. Odvolací súd dal jednoznačnú odpoveď na odvoláciu argumentáciu, riadne zistil skutkový stav veci, vysvetlil, aké právne predpisy pre posúdenie veci použil, vysvetlil, akými právnymi úvahami sa správal a dostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie tak, aby neboli pochybnosti o právnom posúdení.

9.2. Odvolací súd skúmal, či niektorá zo strán zavinila, že sa konanie muselo zastaviť. Konštatoval, že pri riešení otázky, či strana zavinila, že konanie sa muselo zastaviť, sa vychádza výlučne z procesného hľadiska, keďže nárok na náhradu trov konania je nárokom vyplývajúcim nie z hmotného ale procesného práva a so zreteľom na procesný výsledok. Poukázal na to, že ide o to, či sa žalobca domohol uplatneného nároku alebo nie, pričom neskúma, či by bol žalobca v meritórnom konaní úspešný alebo. Odvolací súd dostatočne odôvodnil, prečo podľa neho došlo k splneniu podmienok pre priznanie nároku na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie žalobkyňi (vzájomnej žalovanej) pre procesné zavinenie zastavenia konania žalovanou (vzájomnou žalobkyňou), keďže žalovaná nevzala žalobu späť so zreteľom na správanie žalobkyne spočívajúce v tom, že k usporiadaniu vzájomných vzťahov došlo v zmysle vzájomnej žaloby smerujúcej proti nej. Preto žalobkyňa má podľa odvolacieho súdu nárok na náhradu trov konania voči žalovanej, nakoľko žalovaná zavinila zastavenie konania o vzájomnej žalobe. Odvolací súd poukázal na to, že medzi žalobkyňou a žalovanou nedošlo v priebehu konania k žiadnemu mimosúdному urovnaniu sporu a nárok žalovanej uplatnený žalobou nebol uspokojený žiadnym spôsobom zo strany žalobkyne, resp. požiadavka žalovanej nebola splnená neskorším správaním (konaním) žalobkyne bez toho, aby o veci rozhodol súd. Odvolací súd sa tak zaoberal aj námietkami

žalovanej, ktoré nastolila až v dovolacom konaní.

9.3. Dovolací súd poukazuje na to, že prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky. Z uvedeného výpočtu je zrejmé, že v dovolacom konaní, v ktorom dovolací súd nesmie vykonávať dokazovanie a je viazaný skutkovým stavom, ako ho zistili súdy nižších inštancií, skutkovým podkladom pre rozhodnutie dovolacieho súdu môžu byť len tie skutočnosti a dôkazy, ktoré strany uviedli v konaní pred súdom prvej inštancie alebo v konaní pred odvolacím súdom, a to v takom rozsahu, ako sú uvedené v súdnom spise, alebo sú uvedené v odôvodnení rozhodnutí týchto súdov. V dovolacom konaní je preto prípustné uplatniť len tie skutkové tvrdenia, ktoré preukazujú včasnosť podaného dovolania [pozri MESIARKINOVÁ, Soňa, § 435 (Uplatnenie prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany) Civilný sporový poriadok, 1. vydanie, Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2017, s. 1413]. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

10. V zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj ústavného súdu platí, že judikatúra síce nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia; ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Ústavný súd vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03-30).

11. Nie je porušením práva na spravodlivý proces iné hodnotenie vykonaných dôkazov, skutkových tvrdení účastníkov, ako aj iný právny názor súdu na dôvodnosť podaného nároku, resp. uplatnených námietok. Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom účastníka, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok (porov. sp. zn. II. ÚS 4/94, sp. zn. II. ÚS 3/97, sp. zn. I. ÚS 204/2010).

12. Uvedené závery odvolacieho súdu sa podľa názoru dovolacieho súdu nejavia ako svojvoľné, ústavne neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu aplikovaných právnych noriem.

13. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (I. ÚS 188/06), a tým k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bola procesná strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

14. Pre úplnosť dovolací súd poukazuje na to, že prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nezakladá ani to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch, t. j. nesprávnom právnom posúdení veci (porovnaj najmä judikáty R 54/2012 a R 24/2017, ale aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014).

15. Naostatok najvyšší súd pripomína konštatovanie ústavného súdu v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 196/2014 (ktoré sa síce týkalo právneho stavu do 30. júna 2016, je však naďalej aktuálne), v zmysle ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti.

16. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalovaná neopodstatnene namieta, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom jej znemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Prípustnosť jej dovolania z tohto ustanovenia preto nevyplýva.

Žalovaná (vychádzajúc z obsahu dovolania) vyvodila prípustnosť dovolania aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP.

17. V zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu a ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

17.1. Podľa § 421 ods. 2 CSP (ale) dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP.

17.2. Podľa § 357 písm. m/ CSP odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania.

17.3. Z citovaných ustanovení vyplýva, že prípustnosť dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu o trovách konania, ktorú žalovaná vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP, je vylúčená ustanovením § 421 ods. 2 CSP (obdobne vid' bod 27. uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky z 8. februára 2017 sp. zn. I. ÚS 56/2017).

18. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalovanej odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

19. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.